

тъ); в) така и противоречіе-то на явнѣ-тѣ и доказанѣ истинѣ (съ това ся съгрѣшили Фарисей-тѣ, противъ съвѣсть-тѣ си, та не ся покорили на Евангеліе-то); г) отмѣтаніе-то отъ Православнѣ-тѣ Христіанскѣ върж, (съ това съгрѣшаватъ еретици-тѣ, см. Прав. Испов. ч. 3 вопр. 38—41, гдѣто ся излага и понятіе за тѣя грѣхове). Св. Димитрій Ростове. относи къмъ тѣя грѣхове: *зависть та къмъ духовны-тѣ блага (дарбы), кои-то ближни-тѣ приимать отъ Бога, пребываніе-то въ грѣхове и застаряваніе-то въ злож-тѣх и нераднѣе-то за покаяніе до смръть-тѣх, (соч. Св. Д. ч. 1 М. 1827 г. стр. 116—117). Аминь глаголю вамъ, дума Спаситель, яко вся отпущатся согрѣшенія сыномъ челоувѣскимъ и жулеиѣ, елика аще восхулятъ, а иже восхулилъ на Духа Святаго, не имать отпущенія во свѣки, но посиленъ естъ вѣчному суду* (Мат. 3. 28, 29). Слѣдоват. грѣх-тѣ противъ Духа Святаго не ше да ся опрости ни въ тоя вѣкъ ни въ бѣднѣій (Мат. 12. 31, 32). Тѣя думы трѣбѣ да ся зематъ не въ такъвъ смыслъ че тоя грѣхъ превышава безпредѣлно-то милосердіе Божіе и безпредѣльны-тѣ велики заслуги на Искупителя, на Кого-то кръвь-та очищава насъ отъ всякой грѣхъ (1 Іоан. 7), и че истинно-кающійся не бы можилъ да испроси въ тѣхъ прощеніе у Господа; нѣ — че такви хора по ожесточеніе-то си не сж способны вече да ся покаятъ (Евр. 7. 4—7; 10. 26—29). Примѣръ на това видимъ въ Фарисей-тѣ (Мат. 21. 32).

§ 83. в) *Грѣхове-тѣ, что выкатъ къмъ небо-то.*

Грѣхове-тѣ, что выкатъ на небо-то къмъ Бога за отмщеніе, сж елѣдуѣщи-тѣ: 1) умысленно-то убійство (Быт. 4. 10; 9. 6; Мат. 28. 42). 2) Содонскій грѣхъ (Быт. 18. 20, 21, 3) обидата и притесненіе-то на вдовицы-тѣ, сироты-тѣ и убогы-тѣ; 4) задръжаваніе-то условны-тѣ платы на оныя, что ни сж работили (Малах. 3. 5); Исх. 22. 22, 23; Мат. 23. 14; Іак. 5. 4. Втор. 24. 14, 15); 5) неуваженіе-то къмъ родители-тѣ и неблагодарность-та (Исх. 21. 15, 16).

§ 84. 5) *Простителни-тѣ грѣхове.*

Простителни грѣхове ся наричатъ такови-тѣ грѣхове, кои-то съвършено не унищожаватъ Христіанскій духовенъ животъ у челоувѣка, а само го ослабѣватъ; спорѣдъ че чрѣзъ тѣхъ не ся отдалява съвършено отъ челоувѣка благодать Божія и легко може да испроси у Бога прощеніе за тѣхъ, отколко-то за смрътаы-тѣ. *Аще речемъ, (дума Св. Богослова), яко грѣха ни имамъ, себѣ прелщаемъ и истини нѣсть въ насъ* (1 Іоан. 1. 8); *много согрѣшасмъ вси, дума и другъ Апостоль (Іак. 3. 2). седмерицею падаетъ праведникъ и востанетъ, говори Соломонъ (Прит. 24. 16); нѣсть челоувѣкъ праведенъ на земли, иже сотворитъ благое и не согрѣшитъ* (Еккл. 7. 21); нѣ и простителни-тѣ грѣхове сж голѣмо зло. Затова любящій-тѣ Бога истинно съ сыновнѣ любовью, той всячески ся пази и отъ тѣхъ; особенно трѣбѣ да ся запазва да ты прави съ намѣреніе, или да не навикне къмъ тѣхъ; зачто-то любовь-та къмъ Бога макаръ че ся не разрушава чрѣзъ тоя навикъ, нѣ съвѣмъ много охладева и ся раслаба. Притова още, освенъ гдѣ-то не размышлява и за слѣдствія-та на простителны-тѣ грѣхове, — отъ навика, что го тегла къмъ тѣхъ, съв-